

Svetlá na ceste domov

Napísal Balek Robert
Streda, 07 Apríl 2010 14:17

Je podvečer a na nebi sa objavujú prvé hviezdy. Pribúdajú s hustnúcou tmou. Jedna žiari viac ako ostatné. Spoza kopca, z ktorého som zišiel začína vykúkať mesiac. Je v splne a tak mi svojim svetlom osvetľuje cestu, takže môžem po nej kráčať ako vo dne. Premýšľam len tak... nad sebou, nad ľuďmi... ako sa niektorí z nich v mojom živote stali svetlom, ktoré ožiarilo moju cestu, ktorou kráčam životom.

Náhle som si uvedomil jasnejšie ako inokedy, že životom nás tiahnu dopredu k veľkým veciam väčšinou iba ľudia, ktorí nás oslovia a zapália ako oheň.

Kamarát rozpráva stále o svojom otcovi - lekárovi, aký je hrdina - obetavý záchranca ľudských životov. Často to ukončí tichými slovami akoby pre seba: „Aj ja budem lekárom, ako môj otec.“

Malá Zuzka si s pôžitkom všíma svoju mamu - učiteľku ako vie svojich žiakov nielen úchvatne viesť učivom ale aj svojou láskou premieňať na lepších ľudí. A deti ju obdivujú, hlcú každé jej slovo a rozprávajú o nej všade samé chvály. A tak sa občas preriekne: „Budem učiteľkou - ako moja mama.“

Svetlá na ceste domov

Napísal Balek Robert
Streda, 07 Apríl 2010 14:17

Fero - vysokoškolák, už niekoľko rokov hľadá na svojho pána farára - staršieho kňaza - ako na svätca pre jeho láskavé a pritom rozhodné otcovské gestá voči každému, kto k nemu príde. Hĺbka jeho života s Bohom žiari z jeho očí, z jeho úsmevu a pohľadu, z celej jeho osoby. Cítiť pri ňom vôňu Božej prítomnosti. Príklad jeho života ho zasahuje hlboko do srdca vždy, keď sa s ním stretne až tak, že si zakaždým, keď odchádza povie sám pre seba: „Áno, aj ja chcem byť kňazom. Byť aspoň trochu taký ako on...“

Kráčam cestou ďalej a dostatočne skoro zbadám mláku, v ktorej sa zrkadlí mesiac. Obídem ju a s úľavou si povzdychnem: „Ako dobre, že ten mesiac svieti. Domov by som asi suchý nedošiel.“ Kúsok za mláku vidím spadnutý strom. Leží tak nešťastne kúsok cez cestu, že by som sa na ňom asi dolámal nebyť svetla z hora. Tesne pred ním ako na truc trčí vo výške očí do cesty zlomený konár. „Uf“, pomyslím si, „Bože, vďaka za ten mesiac! Som veľmi rád, že je práve dnes spln.“ Vychádzajúc z lesa na lúku nad našou dedinou zaliatou strieborným svetlom mesiaca sa smerom k nášmu domu moja myseľ znovu pohrúži do myšlienok...

Keď tak nad tým premýšľam, k veľkým rozhodnutiam v živote nás neprivádzajú krásne myšlienky o láske alebo reči o povolání už toľko krát vypočuté a stále nič. Kým nepríde človek plný svetla, ktorý nám silou svojho príkladu osvetlí tú správnu cestu domov k Otcovi, dovtedy budeme mnohí blúdiť v tme, šliapať do mlák plných bahna, prepadávať cez polámané stromy alebo si poľahky vypichnete oči na zlomenom konári.

Áno, je to tak - cestu nášho povolania nám často ukazujú ľudia, ktorí sa stanú pre nás svetlom.

Hľadám a lovím v svojej pamäti takých ľudí... mama, otec... kamarát z púte do Levoče, spolužiak zo strednej školy... kňaz z duchovných cvičení... je ich viac. Blízko pri dome je lavička. Sadnem si ešte chvíľu. Je príjemne teplo a domov sa mi ešte nechce. Vo svetle hviezd nad hlavou si spomínam na malé či väčšie hviezdy na nebi môjho života, ktoré mi, tak ako tieto hore, ukazovali ten správny smer. Pristavím sa pri každej a s tichým úsmevom za ňu poďakujem:

„Každý z nich, Bože bol aspoň na chvíľu pre mňa svetlom, ktoré ma priviedlo bližšie k tebe. Ďakujem ti za nich. Tvoje svetlo, ktoré od teba prijímali a znova od seba odrážali ako mesiac lúče slnka, mi ukazovalo cestu domov, tak ako ma mesiac bezpečne doviedol až domov aj dnes. Trpezlivo si mi cez nich ukazoval cestu k tomu, k čomu si ma povolal. Obdivujem tvoju

Svetlá na ceste domov

Napísal Balek Robert
Streda, 07 Apríl 2010 14:17

lásku, s ktorou si sa o mňa takto staral, a verím, ešte stále staráš.

Kiež sa aj ja, Bože, raz stanem pre niekoho takýmto svetlom na jeho ceste ku Tebe.“